

Συνέντευξη από την κ. Ευθυμία Δημητροπούλου, Παιδοαναισθησιολόγο.

- Ήταν το όνειρό σας από παιδί να γίνετε ιατρός;

Από όταν ήμουν παιδί πάντα εντυπωσιαζόμουν στην κάθε επίσκεψη στον παιδίατρο. Με ενθουσίαζε πως μέσα από την εξέταση και τις ερωτήσεις που έκανε στους γονείς μου έβγαζε συμπέρασμα για την κατάσταση της υγείας μου κάθε φορά. Καθώς μεγάλωσα, συνειδητοποίησα πραγματικά πόσο θαυμαστό είναι το λειτούργημα του γιατρού. Στα χρόνια του Γυμνασίου ήξερα πια ότι ήθελα να γίνω ιατρός.

- Πώς αποφασίσατε να γίνετε αναισθησιολόγος;

Κατά τα φοιτητικά μου χρόνια αποφάσισα να γίνω αναισθησιολόγος. Ερχόμενη σε επαφή με διάφορες ειδικότητες κατά τις σπουδές μου με είχε κερδίσει η αναισθησιολογία με μεγάλη διαφορά. Με γοήτευε το γεγονός ότι συχνά ο αναισθησιολόγος καλείται να αντιμετωπίσει επείγουσες καταστάσεις με γρήγορα αντανακλαστικά και άμεσες αποφάσεις. Επίσης, είναι πραγματικά μαγικό το πως μπορούν να πραγματοποιηθούν επεμβάσεις χωρίς πόνο και δυσάρεστες αναμνήσεις για τον ασθενή. Γι' αυτούς τους λόγους η επιλογή μου να γίνω αναισθησιολόγος αποτελούσε για εμένα μονόδρομο.

- Φοβούνται τα παιδιά τους αναισθησιολόγους;

Γενικά νομίζω πως όλοι φοβούνται τους αναισθησιολόγους. Συχνά, πριν το χειρουργείο, ακούμε τη φράση: « Γιατρέ, φοβάμαι την αναισθησία», τόσο από γονείς όσο και από παιδιά. Τα παιδιά σε μικρότερη ηλικία δεν καταλαβαίνουν τι σημαίνει αναισθησιολόγος, απλά φοβούνται όποιον φοράει ιατρική στολή. Σε αυτές τις ηλικίες περιγράφουμε με φράσεις παραμυθιών και παρομοιώσεις τι πρόκειται να γίνει. Τα μεγαλύτερα παιδιά έχουν και φόβο και απορίες, όπως και οι ενήλικες. Οι παιδοαναισθησιολόγοι, λοιπόν,

καλούμαστε να προσεγγίσουμε διαφορετικά κάθε παιδί για να του μειώσουμε το άγχος.

- Θα θέλατε να αλλάξετε το επάγγελμα σας;

Δύσκολη ερώτηση! Όσο και να σε δυσκολεύουν οι συνθήκες εργασίας, τα εξαντλητικά ωράρια, οι νυχτερινές βάρδιες, οι δυσκολίες που πολλές φορές αντιμετωπίζεις λόγω έλλειψης υγειονομικού υλικού και προσωπικού στα νοσοκομεία, η μαγεία της συγκεκριμένης ειδικότητας είναι κάτι πάνω από όλα αυτά! Όχι λοιπόν, σε καμία περίπτωση δεν θα άλλαζα το επάγγελμα μου.

- Όταν κάνετε την αναισθησία αισθάνεστε ότι η ζωή του ασθενή, που μάλιστα είναι και ένα παιδί, εξαρτάται από εσάς;

Όταν πρόκειται για ένα περίπλοκο και βαρύ περιστατικό που μπορεί να κινδυνεύει πάντα νιώθεις να εξαρτάται η ζωή του παιδιού από εσένα και κάνεις τα αδύνατα, δυνατά, ώστε να έχεις την καλύτερη έκβαση. Όταν πρόκειται για πιο απλές καθημερινές επεμβάσεις εννοείται ότι και σε αυτή τη περίπτωση είσαι σε εγρήγορση και η προσοχή σου είναι εστιασμένη στο παιδί.

- Ποιο ήταν το πιο σπάνιο/ περίπλοκο περιστατικό που σας έχει συμβεί;

Η αλήθεια είναι ότι δεν θα μπορούσα να ξεχωρίσω κάποιο περιστατικό, διότι όλα, και ειδικά όταν πρόκειται για παιδιά, έχουν τις δυσκολίες τους, τους κινδύνους τους και συναισθηματική φόρτιση. Με κάποια παιδιά που χειρουργούνται παραπάνω από μία φορά δένεσαι και συναισθηματικά και, ενδεχομένως, επηρεάζεσαι. Από την άλλη υπάρχουν περιστατικά που έχουν ιδιαίτερο επιστημονικό ενδιαφέρον και αποτελούν μεγάλη πρόκληση για τον αναισθησιολόγο.

- Πόσο δύσκολο είναι να ισορροπήσετε τις καθημερινές σας υποχρεώσεις με τη δουλειά σας και την οικογένειά σας;

Αυτή και αν είναι δύσκολη ερώτηση, ειδικά αν στην κάνει ο ίδιος σου ο γιος. Η αλήθεια είναι ότι πρόκειται για μία απαιτητική δουλειά με δύσκολα ωράρια, πολλές φορές σε βάρος της οικογένειας. Έχω όμως δύο καταπληκτικά παιδιά και έναν υποστηρικτικό σύζυγο, που όλοι μαζί, ως ομάδα, αντιμετωπίζουμε τις δυσκολίες της καθημερινότητας.

Σας ευχαριστούμε πολύ και σας ευχόμαστε να έχετε καλή δύναμη στο έργο σας!

